

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agenția Națională de
Administrare Fiscală
Direcția generală de
soluționare a contestațiilor

Str. Apolodor, nr. 17
sector 5, București
Tel : +021 319 97 59
Fax : +021 336.85.48
e-mail: contestatii.anaf@mfinante

DECIZIA nr. 163 / 2012
privind soluționarea contestației depusă de
S.C. .X. S.R.L. din .X., jud. .X., înregistrată la Direcția generală
de soluționare a constestațiilor din cadrul Agenției Naționale de
Administrare Fiscală sub nr. 907317/08.08.2011

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr. .X./02.08.2011 înregistrată la Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. X/08.08.2011, cu privire la contestația formulată de **S.C. .X. S.R.L.** din .X., Str. X nr. X, jud. .X., având cod unic de înregistrare RO X, înmatriculată la Registrul Comerțului sub J16/X/2010.

Contestația a fost formulată împotriva Deciziei de impunere privind obligațiile suplimentare de plată nr. F-DJ X din data de 29.06.2011, întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-DJ X încheiat la data de 29.06.2011 de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X. și are ca obiect suma totală de .X. lei reprezentând:

- .X. lei impozit pe profit;
- .X. lei accesorii aferente impozitului pe profit;
- .X. lei taxa pe valoarea adăugată;
- .X. lei accesorii aferente TVA.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Decizia de impunere nr. F-DJ .X. a fost comunicată societății la data de 06.07.2011 conform mențiunii olografe aplicată pe titlul de creanță mai sus menționat iar contestația a fost depusă la Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. în data de 26.07.2011,

așa cum rezultă din ștampila registraturii acestei instituții aplicată pe originalul contestației, anexată la dosarul cauzei.

Văzând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, art. 206, art. 207 alin.(1) și art. 209 alin.(1) lit.c) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe asupra contestației formulată de **S.C. .X. S.R.L.**

I. S.C. .X. S.R.L. contestă Decizia de impunere nr. F-DJ .X. din data de 29.06.2011 emisă de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., argumentând în motivarea acesteia următoarele:

S.C. .X. S.R.L. precizează că a încheiat la data de 01.06.2009 contractul de prestări servicii nr. 37 cu S.C. .X. S.R.L. prin care aceasta din urmă se obligă față de beneficiarul S.C. .X. S.R.L., să realizeze anumite servicii de terasiere a unui teren proprietatea beneficiarului în schimbul unui preț în sumă de .X. lei, care ulterior a fost achitat în baza facturii nr. .X./29.06.2009 reprezentând „lucrări terasiere teren .X. conform contract și deviz” și pentru care societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată.

Referitor la susținerile organelor de inspecție fiscală conform cărora actul încheiat între părți nu poate fi considerat document justificativ deoarece anexa lucrărilor nu s-a regăsit în contract, S.C. .X. S.R.L. susține că ceea ce interesează din punct de vedere fiscal nu este forma unui act juridic ci încasarea efectivă a sumelor de bani. De asemenea, societatea susține că împrejurările care țin de conținutul actului juridic din punct de vedere al formei acestuia, de calitate de reprezentant al contribuabilului a celui care își însușește procesul-verbal de execuție a lucrărilor nu reprezintă relevanță din punct de vedere fiscal dacă sumele au fost achitate, iar taxa pe valoarea adăugată plătită. Mai mult decât atât, societatea argumentează că forma scrisă a contractului de prestări servicii nu este cerută de lege ad validitatem astfel încât să se creeze premisele unei nulități a actului existent între părți, raporturile comerciale fiind unele de natură complexă, ce pot fi dovedite cu orice mijloc de probă. Totodată, societatea afirmă că anexa prezentată organelor de control face parte integrantă din contractul încheiat, convenția părților fiind atestată atât de contractul în forma scrisă inițială, de anexa cu lucrările, de deviz dar și de procesul-verbal de recepție și de aceea organele de control nu trebuiau să înlăture documentele justificative pe motiv că aceste operațiuni au natură fictivă. În acest sens, în măsura în care existau dubii cu privire la realitatea operațiunilor comerciale desfășurate, organele de inspecție fiscală aveau la îndemână promovarea unor acțiuni pauliene în vederea anulării actelor frauduloase în detrimentul creditorilor.

S.C. .X. S.R.L. consideră că pe calea inspecției fiscale nu pot fi făcute aprecieri care să țină de caracterul fictiv/real al actului, întrucât în cadrul inspecției nu se realizează o judecată pe fond, ci doar se analizează în ce măsură societatea era îndreptățită să își înregistreze sau nu în contabilitate anumite documente care să-i confere dreptul la deducere. Astfel, având în vedere cele expuse, societatea consideră că în mod eronat a fost îndepărtată ca document justificativ din evidențele sale contabile factura nr. .X./29.06.2009 în sumă de .X. lei reprezentând „lucrări terasiere teren .X. conform contract și deviz”.

Referitor la raporturile dintre S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L., societatea susține că organele de inspecție fiscală au constatat în mod eronat ca nedeductibilă contravaloarea facturii nr. .X./18.06.2009 în sumă de .X. lei, reprezentând „comision cesionare contracte leasing conform contract nr..X./06.2009”, deoarece între cele două societăți a fost încheiat contractul „de comision-colaborare” în baza căruia S.C. .X. S.R.L. s-a obligat să desfășoare servicii de cesionare a mai multor contracte de leasing, în favoarea S.C. .X. S.R.L., stabilindu-se un preț contractual de .X. euro plus T.V.A. Totodată, societatea precizează că ulterior încheierii acestor contracte au intervenit mai multe acte de novație prin schimbare de debitor între societatea de leasing S.C. .X. IFN S.A., S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L., în urma contractelor S.C. .X. S.R.L. devenind noul debitor. Societatea afirmă că între societățile comerciale a operat o cesiune cu titlu oneros a contractelor de leasing pentru care a achitat un preț al cesiunii și în mod legal și-a dedus T.V.A. achitată vechiului utilizator.

Din această perspectivă, S.C. .X. S.R.L. consideră că nu pot fi luate în seama argumentele organelor de inspecție fiscală în sensul că nu a putut dovedi prestarea niciunui serviciu; în opinia societății aceste aspecte privesc exclusiv părțile întrucât conduita lor contractuală nu interesează terții în măsura în care nu le vatămă interesele. Prin urmare o eventuală excepție de neexecutare ar putea fi ridicată de partea contractantă și nicidecum de organele de inspecție fiscală, dacă suma de bani a fost efectiv achitată iar taxa pe valoarea adăugată a fost dedusă corespunzător.

Astfel, societatea susține că atâta vreme cât voința reală, internă a părților a fost aceea de a ceda cu titlu oneros contractul de leasing, organele de inspecție fiscală nu pot interveni atâta timp cât plata a fost efectuată. Mai mult, S.C. .X. S.R.L. menționează că din cuprinsul contractului încheiat cu S.C. .X. S.R.L. rezultă că aceasta din urmă se obliga „ca în vederea realizării obiectului contractului” să cesioneze un număr de contracte de leasing în favoarea S.C. .X. S.R.L., obligație îndeplinită prin cedarea utilajelor printr-un contract de novație pentru fiecare în parte.

Cu privire la faptul că organele de inspecție fiscală nu au acordat drept de deducere pentru taxa pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de S.C. .X.S.R.L., S.C. .X. S.R.L. consideră că acest fapt s-a făcut în mod eronat deoarece taxa pe valoarea adăugată colectată de către S.C.

.X.S.R.L. a fost vărsată la bugetul de stat, urmare inspecției fiscale desfășurate la sediul acestei societăți.

În acest sens, societatea menționează că Garda Financiară-Comisariatul regional .X. a efectuat un control la S.C. .X.S.R.L., control în urma căruia s-a constatat că această societate încasase T.V.A. din raporturile comerciale cu S.C. .X. S.R.L., în condițiile în care nu era înregistrată ca plătitor de T.V.A., înregistrarea realizându-se ulterior conform Notei de constatare seria DJ nr. .X./01.02.2010 întocmită de Garda Financiară – Comisariatul regional .X. și decizia de instituire a măsurilor asigurătorii. Totodată, societatea consideră că nu era de datoria ei să verifice în ce măsură S.C. .X.S.R.L. era sau nu plătitoare de T.V.A. în condițiile în care factura emisă cuprindea taxa pe valoarea adăugată, și din acest motiv organele de inspecție fiscală nu trebuiau să îi impute deducerea incorectă a T.V.A., atâta timp cât în conformitate cu prevederile Codului fiscal, în cazul în care o persoană este obligată să se înregistreze ca plătitor de TVA și nu o face, organele fiscale vor înregistra din oficiu acea persoană.

Tot în acest sens, S.C. .X. S.R.L. consideră că din moment ce furnizorul său, S.C. .X.S.R.L. deține certificat de înregistrare în scopuri de T.V.A. emis la data de 18.03.2008, rezultă fără echivoc că la momentul derulării raporturilor comerciale, era îndreptățită să considere că persoana contractantă era plătitoare de TVA iar facturile emise cu această mențiune să fie perfect valabile.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011, organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., au constatat următoarele:

a. În ceea ce privește impozitul pe profit

Perioada supusă verificării: 02.02.2009-31.12.2010

În urma verificărilor, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

1. În luna iunie 2009, societatea a înregistrat în evidența contabilă în contul 628 „Alte cheltuieli executate de terți” contravaloarea facturii nr. .X./29.06.2009 în sumă de .X. lei reprezentând „lucrări terasiere de teren .X. conform contract și deviz” emisă de S.C. .X. S.R.L.

Pentru justificarea lucrărilor menționate în factură societatea a prezentat organelor de inspecție fiscală „lista cuprinzând cantitățile de lucrări”, motiv pentru care, conform art. 94 din O.G. 92/2003 republicată, s-a luat nota explicativă domnului .X., în calitate de administrator, căruia i s-au solicitat precizări referitoare la existența unui contract, perioada de realizare a fiecărei lucrări înscrisă în listă, documente privind recepția lucrărilor, deoarece „la data de 19.04.2011 S.C. .X. S.R.L. figura cu domiciliul fiscal

declarat în .X.” și prin O.P.A.N.A.F. 2130/02.07.2010 aceasta a fost înscrisă în lista contribuabililor inactivi începând cu data de 21.07.2010.

Astfel la data de 27.06.2011 directorul economic al S.C. .X. S.R.L. a prezentat o copie a contractului de prestări servicii nr. .X./01.06.2009 semnat de doamna .X. în calitate de administrator al societății, la obiectul contractului nementionându-se niciun fel de serviciu. Ulterior, în data de 28.06.2011 S.C. .X. S.R.L. a prezentat în copie „anexa1” la contractul de prestări servicii în care se specifică serviciile prestate, document semnat de doamna .X. în calitate de administrator precum și Procesul verbal de recepție încheiat la data de 29.06.2009 semnat de domnul .X., din partea S.C. .X. S.R.L.

Din aceste considerente, organele de inspecție fiscală nu au acceptat definirea obiectului contractului nr. .X./01.06.2009 prin cele înscrise în „anexa 1” și, implicit, nu l-au acceptat ca document justificativ, deoarece aceasta nu reprezintă un act adițional la contract, iar la articolul 1 al contractului nu se face nici un fel de referire la aceasta anexa. De asemenea, conform informațiilor din Lista administratorilor și asociaților la data de 27.06.2011, organele de inspecție fiscală au constatat că domnul .X. deține calitatea de administrator al S.C. .X. S.R.L. începând cu data de 07.09.2009, iar procesul verbal de recepție anexat este întocmit în data de 29.06.2009, data la care domnul X nu avea calitatea de administrator al societății. Totodată, ștampila societății este aplicată pe procesul verbal întocmit în data de 29.06.2009, când în fapt, S.C. .X. S.R.L. a fost înregistrată la ORC .X. sub nr. J16/X/2010, respectiv în anul următor încheierii procesului verbal.

Ținând cont de cele prezentate, organele de inspecție fiscală au stabilit o cheltuială nedeductibilă în sumă totală de .X. lei care constituie baza impozabilă la calculul impozitului pe profit.

2. În luna iunie 2009, societatea a înregistrat în evidența contabilă în contul 628 „Alte cheltuieli executate de terți” contravaloarea facturii nr. .X./18.06.2009 în sumă de .X. lei reprezentând „comision cesionare contracte leasing conform contract nr. 2/iunie 2009” încheiat între S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. S.R.L.

Conform contractului de comision-colaborare nr..X./17.06.2009, la capitolul II, art. 1 se menționează: „prestatorul se obligă să desfășoare în favoarea beneficiarului servicii de concesiune contracte leasing”, iar la capitolul III, denumit „Comisionul și modalitatea de plată”, art.3 se menționează: „beneficiarul se obligă să achite integral Comisionarului valoarea comisionului pe baza facturii emise de aceasta sau contractului de vânzare-cumpărare”, acest comision reprezentând sumele achitate de S.C. .X. S.R.L. societății de leasing .X. IFN SA, până la data novăției contractelor de leasing către S.C. .X. S.R.L.

Totodată, în data de 27.06.2011 și în data de 28.06.2011 societatea a prezentat, organelor de inspecție fiscală următoarele documente:

-corespondența purtată între S.C. .X. S.R.L., ca utilizator, și S.C. .X. IFN SA, în calitate de proprietar locator, prin care se solicita aprobarea cesionării contractelor de leasing către S.C. .X. S.R.L.;

- corespondența purtată între S.C. .X. IFN SA și S.C. .X. S.R.L., (adresa nr. .X./01/14.06.2009) prin care se solicita prezența S.C. .X. S.R.L., în calitate de cedent la sediul proprietarului de bunuri în vederea discutării novației acestor bunuri către S.C. .X. S.R.L.;

- protocol de acceptare încheiat la data de 18.06.2009, între S.C. .X. IFN SA (în calitate de locator) și S.C. .X. S.R.L. (în calitate de utilizator);

- situații privind facturile fiscale emise de către S.C. .X. IFN SA și plățile efectuate de S.C. .X. S.R.L. până la data de 12.05.2009.

Având în vedere documentele de mai sus, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

- contractul de comision colaborare nr. .X./17.06.2009 reprezintă documentul în baza căruia cele două părți contractante se angajează în activități economice, respectiv prestarea de către comisionarul S.C. .X. S.R.L. în beneficiul comitentului S.C. .X. S.R.L., a serviciilor prevăzute la punctul II, art. 1 al contractului. Conform acestui contract, S.C. .X. S.R.L. deține calitatea de comisionar față de comitentul S.C. .X. S.R.L. începând cu data de 17.06.2009, data încheierii contractului de comision colaborare. Având în vedere acest fapt și ținând cont că documentele prezentate de S.C. .X. S.R.L. sunt datate anterior încheierii contractului de comision-colaborare, rezultă ca aceste documente au fost efectuate de S.C. .X. S.R.L. în nume propriu, în relația directă de utilizator pe care o avea cu S.C. .X. IFN SA și în concluzie nu pot fi invocate ca fiind efectuate de S.C. .X. S.R.L. în cadrul contractului de comision-colaborare încheiat cu S.C. .X. S.R.L.

- analizând pe fond contractul de comision colaborare nr..X./17.06.2009, organele de control au constatat lipsa oricărei dovezi, probe din care să rezulte efectuarea de către S.C. .X. S.R.L. a unor servicii de comision, în calitate de comisionar.

Un alt aspect supus analizei de fond se referă la punctul V, art.6 al contractului „obligațiile și drepturile comisionarului”, care în fapt prezintă faptele pe care prestatorul este obligat să le realizeze și pentru care urma să primească în schimb comisionul convenit la art. 2 al contractului. Așa cum s-a menționat anterior, obiectul contractului consta în obligația prestatorului de a cesiona un număr de 14 contracte de leasing, pe care la acea dată le avea încheiate în calitate de utilizator cu S.C. .X. IFN SA. Prin urmare, având în vedere obiectul acestui contract, precum și faptul că S.C. .X. S.R.L. nu avea nici un fel de calitate în cele 14 contracte ce urmau a fi cedate, organele de inspecție fiscală au constatat lipsa de sens a obligației S.C. .X. S.R.L. de a căuta clienți pentru S.C. .X. S.R.L.

Referitor la a doua obligație a prestatorului, prevăzută la art.6, de a aduce la cunoștința beneficiarului persoanele contractante, conform constatărilor organelor de inspecție fiscală, S.C. .X. S.R.L. nu avea de ce să

identifice pentru S.C. .X. S.R.L. persoane care sa contracteze, aceasta neavând la acea dată nici un fel de calitate în contractele sus amintite.

Conform documentelor prezentate în copie în data de 27.06.2011 (protocoale de acceptare din data de 18.06.2009 și contractele de novație din data de 17.06.2009) organele de inspecție fiscală au constatat că S.C. .X. IFN SA a fost de acord ca toate drepturile și obligațiile fostului debitor S.C. .X. S.R.L., rezultate din contractele de leasing, să fie preluate de noul debitor S.C. .X. S.R.L., dar luând în considerare documentele sus menționate, rezultă că acestea au fost convenite de cele trei părți în nume propriu, anterior datei la care S.C. .X. S.R.L. a devenit, conform contractului, comisionar al S.C. .X. S.R.L.

În ceea ce privește modul de decontare al acestor operațiuni, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

În data de 06.05.2009, conform contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr.80.X./06.05.2009 și a facturii seria ADASA nr. 039/06.05.2009, SC .X. S.R.L. a vândut către S.C. .X. S.R.L. un teren intravilan situat în localitatea .X., jud. .X., compus din 3 loturi înscrise în cartea funciară a localității .X., jud. .X.. Valoarea de vânzare a bunului imobil a fost stabilită la .X. lei . Pentru achitarea acestei facturi, S.C. .X. S.R.L. a emis biletul la ordin seria RZBR 3AM nr. .X./06.05.2009 pentru suma de .X. lei cu scadența în data de 06.05.2009. Biletul la ordin a fost girat în data de 06.05.2009 de către SC .X. S.R.L. către S.C. .X. S.R.L., care l-a girat ulterior tot către S.C. .X. S.R.L.

Ulterior, conform constatărilor organelor de inspecție fiscală, în data de 17.06.2009, între noul proprietar, S.C. .X. S.R.L. și S.C. .X. IFN SA a fost încheiat și autentificat contractul de vânzare cumpărare nr. .X./17.06.2009 prin care societatea a vândut către S.C. .X. IFN SA același teren menționat mai sus, fiind în acest sens emisă factura OGT nr. .X. din 18.06.2009. Din conținutul acestor documente organele de inspecție fiscală au constatat că valoarea de tranzacționare a aceluiași bun imobil cu T.V.A. a fost stabilită la suma de .X. lei. Concluzia organelor de inspecție fiscală a fost că acest teren a fost tranzacționat în interval de 40 de zile la un preț de aproximativ 25 de ori mai mare față de valoarea de achiziție.

Conform extrasului de cont emis de Banca X, în data de 18.06.2009 S.C. .X. IFN SA a achitat parțial contravaloarea facturii sus menționate, fiind plătită prin virament bancar suma de .X. lei. Tot cu aceeași dată (data vânzării bunului imobil către S.C. .X. IFN SA) S.C. .X. S.R.L. încheie cu aceeași societate de leasing contractul de leasing financiar nr..X. prin care, așa cum rezultă din balanța de verificare la 31.12.2009 a fost luat în sistem de leasing financiar un teren situat în localitatea .X., jud. .X., valoarea contractului fiind de .X. euro, respectiv .X. lei (conform evidenței contabile).

Față de cele menționate, organele de control au constatat că atât contractul de comision-colaborare nr. .X./17.06.2009, care nu a produs

efecte, cât și factura emisă de S.C. .X. S.R.L. în baza acestui contract, și anume factura seria .X. nr. .X./18.06.2009, nu pot fi considerate documente justificative în baza cărora suma de .X. lei să reprezinte cheltuială deductibilă la calculul profitului impozabil.

Conform prevederilor art. 19, alin (1) din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății pentru anul 2009 o cheltuială nedeductibilă în sumă totală de .X. lei care a generat un impozit pe profit suplimentar în sumă de .X. lei.

Conform raportului de inspecție fiscală, în luna septembrie 2010 S.C. .X. S.R.L. societatea a înregistrat în evidența contabilă suma de .X. lei reprezentând „depreciere”, iar în luna decembrie 2010 această notă a fost stornată, aceeași sumă fiind înregistrată în contul „cheltuieli cu amenzi și penalități” cheltuială considerată deductibilă fiscal la calculul profitului impozabil, conform declarației cod 101 întocmită de societate.

Având în vedere constatările organelor de inspecție fiscală referitoare la perioada ianuarie-septembrie 2010, acestea au stabilit în sarcina societății pentru cheltuiala nedeductibilă aferentă perioadei ianuarie-septembrie 2010 în sumă totală de .X., impozit pe profit suplimentar în sumă de .X. lei.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat faptul că în luna octombrie 2010 societatea a înregistrat în evidența contabilă factura nr. .X./11.10.2010 emisă de S.C. .X. S.R.L. (neplătitor de T.V.A.) în sumă de X lei în contul 628 „Alte cheltuieli cu serviciile executate de terți” reprezentând prestări servicii, fără însă ca S.C. .X. S.R.L. să prezinte contract, deviz de lucrări și alte documente justificative.

Astfel, organele de inspecție fiscală au stabilit ca și cheltuială nedeductibilă, potrivit pct. 48 din H.G. 44/2004, cheltuială în sumă de 9.000 lei.

Totodată, organele de inspecție fiscală au constatat că în perioada iulie-august 2010, societatea a recepționat o cantitate de .X. kg. rapiță din care a vândut o cantitate de X kg. rezultând o diferență de .X. kg.

În luna decembrie 2010, S.C. .X. S.R.L. a înregistrat în contul cheltuielilor de exploatare suma de .X. lei reprezentând proces verbal scăzământ rapiță și procese verbale ale comisiilor de constatare pe perioada iulie-august 2010.

Prin actul justificativ al gestiunii la inventarierea/lichidarea stocului s-a certificat cantitatea de X kg rapiță ca fiind perisabilități calculate conform H.G. nr. 684/2003. Având în vedere cele de mai sus, prețul de achiziție al rapiței de 1,1 lei (inclusiv T.V.A.) și prevederile art. 21, alin.3 lit.d din Legea 571/2003, organele de inspecție fiscală au stabilit ca și cheltuieli nedeductibile la calculul profitului impozabil suma de X lei.

Organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății pentru cheltuiala nedeductibilă aferentă perioadei octombrie-decembrie 2010 în sumă totală de X lei, impozit pe profit suplimentar de X lei.

Prin urmare ținând cont de cele constatate, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății impozit pe profit stabilit suplimentar în sumă totală de .X. lei și au calculat accesorii aferente în sumă de .X. lei.

b. în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată

Perioada supusă inspecției fiscale: 02.02.2009-31.03.2011

În luna iunie 2009, societatea a înregistrat în evidența contabilă, ca taxă pe valoarea adăugată deductibilă suma de X lei înscrisă în factura nr..X./29.06.2009, reprezentând lucrări terasiere teren .X. conform contract și deviz.

Prin coroborarea tuturor datelor și constatărilor prezentate cu privire la „Impozitul pe profit, prevederile art.11, alin. 1 și art. 145, alin. 2 din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au constatat faptul că S.C. .X. S.R.L. nu are drept de deducere pentru TVA în sumă de X lei deoarece prestația înscrisă în documentele prezentate nu este justificată.

De asemenea, în luna iunie 2009, S.C. .X. S.R.L. a înregistrat în evidența contabilă, T.V.A. deductibilă în sumă de X lei înscrisă în factura nr. .X./18.06.2009 aferentă „comisionului cesionare contracte leasing conform contractului nr.2/iunie 2009.

Având în vedere cele prezentate anterior, cu privire la constatările efectuate în legătură cu impozitul pe profit având ca obiect această operațiune, și ținând cont de prevederile art. 11, alin.1 și prevederile art.129 alin. 3 din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, organele de inspecție fiscală au constatat că pentru T.V.A. în sumă de X lei societatea nu avea drept de deducere deoarece prestația nu a putut fi justificată ca fiind reală și justificată din punct de vedere economic.

În ceea ce privește anul 2010, S.C. .X. S.R.L. a înregistrat în evidența contabilă taxa pe valoarea adăugată deductibilă în sumă de X lei aferentă facturilor emise de S.C. .X.S.R.L.

Totodată, Garda Financiară Secția .X., a solicitat la AFPM .X. prin adresa nr..X./24.01.2011, data la care S.C. .X.SRL a fost înregistrată în scopuri de TVA iar AFP .X. a precizat prin adresa nr. .X./26.01.2011 că în perioada 01.11.2009-31.08.2010, S.C. .X.SRL nu a fost înregistrată în vectorul fiscal ca plătitoare de T.V.A., iar începând cu data de 01.09.2010 societatea a fost înregistrată ca plătitoare de T.V.A.

Având în vedere cele menționate, organele de inspecție fiscală au constatat că nu sunt îndeplinite condițiile legale pentru exercitarea dreptului de deducere, de către S.C. .X. S.R.L., pentru suma de .X. lei aferentă facturilor emise de S.C. .X.S.R.L.

Pentru anul 2010, organele de inspecție fiscală au mai stabilit în sarcina societății, T.V.A. suplimentar de plată pentru următoarele operațiuni:

- societatea a achiziționat de la S.C. .X. S.R.L., cu factura nr..X./18.11.2010 un autoturism Lexus pentru care a dedus T.V.A. în sumă de .X. lei contrar prevederilor art. 145¹ din Legea 571/2003 privind Codul fiscal;
- societatea a înregistrat în evidența contabilă în lunile iulie și august 2010 T.V.A. deductibilă în sumă de .X. lei aferentă facturilor de achiziție rapiță. Prin coroborarea tuturor datelor și constatărilor prezentate la capitolul referitor la impozitul pe profit, a rezultat că suma de .X. lei reprezintă o cheltuială nedeductibilă deoarece nu se încadrează în prevederile art. 21 alin. 3 litera d) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, și pe cale de consecință suma de .X. lei reprezintă T.V.A. colectată întrucât nu au fost respectate prevederile art. 128 alin 8 lit. b din Legea 571/2003;
- societatea a emis facturi de transport, în luna februarie, către operatorul intracomunitar Italia Sugars Commerce S.R.L. Unpersonal, în valoare totală de 34.047 lei, pentru care societatea nu a colectat T.V.A. Din verificările efectuate de către BJIF .X. în data de 27.06.2011 s-a constatat că operatorul intracomunitar din Italia Sugars Commerce S.R.L. a avut perioada de valabilitate pentru codul de înregistrare în scopuri de TVA IT .X. de la data de 24.11.2005 până la data de 31.12.2008. Din aceste considerente a fost stabilită suma de .X. lei, ca fiind T.V.A. colectată suplimentar.

În urma celor constatate de organele de inspecție fiscală, pentru perioada februarie 2009-martie 2011 s-a stabilit ca T.V.A. suplimentară suma totală de .X. lei, și ținând cont de T.V.A. de recuperat înregistrată la 31.03.2011, în balanța de verificare, în sumă de .X. lei, rezultă că s-a stabilit T.V.A. de plată suplimentară la 31.03.2011 în sumă de .X. lei.

Urmare celor constatate, organele de inspecție fiscală au transmis către Parchetul de pe lângă Tribunalul .X., o copie a procesului verbal nr..X./30.06.2011, înregistrat sub nr.741/P/2011, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 241/2005, art.9 alin.1 lit.c ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art.290 Cod penal, ale infracțiunii prevăzute de Legea nr. 656/2002, art.23 precum și a altor infracțiuni în cauză, reglementate de legea penală.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatară și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

1. Referitor la TVA în sumă de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor, se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care Decizia de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011, contestată, a fost emisă fără respectarea condițiilor procedurale de întocmire ale acestui titlu de creanță prevăzute de O.M.E.F. nr. 1046/27.08.2007.

În fapt, în urma verificărilor, prin Raportul de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății ca și obligație suplimentară aferentă perioadei februarie 2009-martie 2011, TVA în sumă totală de .X. lei.

În baza acestui raport de inspecție fiscală, organele de inspecție fiscală au emis Decizia de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011 completând pct. 2.1.1. "Obligații fiscale suplimentare de plată" cu taxa pe valoarea adăugată în sumă totală de .X. lei.

Totodată, la punctul 2.1.2. "Motivul de fapt" din decizia de impunere menționată, organele de inspecție fiscală precizează: "În timpul inspecției fiscale, pentru perioada februarie 2009-martie 2011, s-a stabilit ca TVA suplimentară suma totală de .X. lei și ținând cont de TVA de recuperat înregistrată la 31.03.2011, în balanța de verificare, în sumă de .X. lei, rezultă că societatea prezintă TVA de plată suplimentar la 31.03.2011 în sumă de .X. lei.

Prin punctarea declarațiilor cu fișa sintetică totală pe de o parte și evidența contabilă pe de altă parte, organele de inspecție fiscală au constatat diferențe în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată evidențiată în contabilitate și taxa pe valoarea adăugată declarată la organul fiscal teritorial.

Conform fișei sintetice totale emisă de A.F.P.M. .X. la data de 24.06.2011 societatea figurează la data de 31.03.2011 cu suprasolvire în sumă de .X. lei.

Având în vedere art.109 alin.(2) din O.G. nr.92/2003, republicată, suma de .X. lei va fi cuprinsă în decizia de impunere fără ca societatea să aibă obligația de a o înregistra în evidență."

În drept, potrivit O.M.E.F. nr. 1046/2007 pentru modificarea unor ordine ale ministrului economiei și finanțelor, respectiv potrivit Anexei nr. 2 din ordin, privind "Instrucțiuni de completare a formularului <Decizia de impunere privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală>"

***"Punctul 2.1.1: se va completa câte un tabel pentru fiecare obligație fiscală stabilită suplimentar cu următoarele informații:
rândul 1 col. 5: se completează cu valoarea totală a sumelor stabilite suplimentar de către inspecția fiscală pentru impozitul, taxa, contribuția care a făcut obiectul inspecției fiscale, pentru toată perioada verificată;"***

Prin urmare, potrivit acestor prevederi legale, pct.2.1.1 din formularul de decizie de impunere se completează cu valoarea totală a sumelor stabilite suplimentar de către inspecția fiscală pentru TVA care a făcut obiectul inspecției fiscale, pentru toată perioada verificată.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011, contestată, se reține faptul că organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății TVA suplimentară în sumă totală de .X. lei.

În baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011, organele de inspecție fiscală au emis Decizia de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011 completând pct. 2.1.1. "Obligații fiscale suplimentare de plată cu TVA în sumă de .X. lei, mai mult cu suma de .X. lei decât s-a constatat în R.I.F. ca și obligație de plată suplimentară, sumă pe care deși au cuprins-o în decizia de impunere ca și obligație fiscală suplimentară", organele de inspecție fiscală precizează că societatea nu are obligația de a o înregistra în evidența contabilă, această sumă nefiind constatată ca și obligație suplimentară în urma inspecției fiscale.

Or, se reține că potrivit prevederilor legale menționate mai sus, în decizia de impunere se cuprind numai obligații stabilite suplimentar în urma inspecției fiscale și nu se reglează evidența fiscală și cea contabilă întocmită în urma inspecției fiscale.

Astfel, potrivit Ordinului Ministrului Economiei și Finanțelor nr.2144/2008 privind modificarea și completarea O.M.F.P. nr. 1722/2004 pentru aprobarea instrucțiunilor privind organizarea Sistemului de administrare a creanțelor fiscale, cu modificările și completările ulterioare, capitolul III.2.4 **„Procedura pentru activitatea de inspecție fiscală în raport cu sistemul de administrare a creanțelor fiscale”**, lit. c), se precizează că inspecția fiscală:

„confruntă sumele din declarațiile fiscale depuse de contribuabili și plățile efectuate pentru perioada supusă inspecției fiscale, din fișa de evidență pe plătitori primită de la compartimentul cu atribuții de evidență pe plătitori, cu cele existente înregistrate în evidența contribuabilului. În situația în care există neconcordanțe, „Lista neconcordanțelor între evidența fiscală și evidența contabilă întocmită în urma inspecției fiscale” (model anexa nr. 8), se transmite, împreună cu Raportul de inspecție fiscală și actul administrativ fiscal întocmit, după caz, organul fiscal de administrare competent, conform Ordinului președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 1181/2007 privind conținutul și modelul raportului de inspecție fiscală. Lista prevăzută la anexa nr. 8 va sta la baza corectării evidenței pe plătitori, conform procedurii descrisă în subcapitolul III.1.2”.

Având în vedere cele de mai sus, se reține că în situația în care există neconcordanțe între sumele din declarațiile fiscale depuse de contribuabil și plata efectivă pentru perioada supusă inspecției fiscale, din fișa de evidență pe plătitor cu cele existente înregistrate în evidența contabilă, organul de inspecție fiscală întocmește „Lista neconcordanțelor între evidența fiscală și evidența contabilă întocmită în urma inspecției fiscale”, pe care o transmite împreună cu Raportul de inspecție fiscală și Decizia de impunere organului de administrare competent.

Prin urmare, se reține că, potrivit prevederilor legale menționate, organele de inspecție fiscală au completat în mod eronat pct. 2.1.1. „Obligații fiscale suplimentare de plată” din decizia de impunere cu TVA stabilit suplimentar în sumă de .X. lei în loc de .X. lei, cât s-a stabilit suplimentar, deci a fost inclusă în mod eronat TVA în sumă de .X. lei, motiv pentru care în speță se va face aplicațiunea prevederilor art. 216 alin 1 și alin 2 care precizează:

„(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.”

Având în vedere cele precizate mai sus, se admite contestația formulată de S.C. .X. SRL pentru TVA în sumă de .X. lei și se anulează parțial Decizia de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X..

2. Referitor la suma totală de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și accesorii aferente în sumă de .X. lei, precum și impozit pe profit în sumă de .X. lei și accesorii aferente în sumă de .X. lei cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei în condițiile în care organele de inspecție fiscală au sesizat organele de urmărire și cercetare penală din cadrul Parchetului de pe lângă tribunalul .X. cu privire la aspectele constatate prin Procesul verbal nr. .X./30.06.2011 ale cărui constatări se regăsesc în Raportul de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011.

În fapt, în urma verificărilor, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna iunie 2009, S.C. .X. S.R.L. a înregistrat în evidența contabilă ca și cheltuieli deductibile la calculul impozitului pe profit suma de .X. lei înscrisă în factura nr. .X./29.06.2009 reprezentând utilități „lucrări

teraserie teren .X. conform contract și deviz”, factură în baza căreia și-a exercitat și dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei.

Din verificarea efectuată, organele de inspecție fiscală au constatat că documentele prezentate de societate pentru „lucrările de teraserie teren .X.” nu sunt documente justificative, în speță ridicându-se problema realității prestărilor.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că în luna iunie 2009, S.C. .X. S.R.L. a înregistrat în evidența contabilă ca și cheltuieli deductibile contravaloarea facturii nr. .X./18.06.2009, reprezentând „comision cesionare contracte leasing conform contract nr. 2/iunie 2009”, factură în baza căreia societatea și-a exercitat și dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei.

Conform contractului de comision-colaborare nr. .X./17.06.2009 la capitolul II „Obiectul contractului” art. 1 se menționează: „prestatorul se obligă să desfășoare în favoarea beneficiarului servicii de cesionare contracte leasing” iar la Capitolul II „Comisionul și modalitatea de plată” art. 3 se menționează „beneficiarul se obligă să achite integral comisionarului valoarea comisionului pe baza facturii emise de acesta sau contractului de vânzare-cumpărare”.

În urma verificărilor, organele de inspecție fiscală au constatat că prestările de servicii efectuate în baza contractului de comision nu sunt reale și justificate din punct de vedere economic deoarece:

- contractul de comision colaborare nr. .X./17.06.2009 reprezintă documentul în baza căruia cele două părți contractante se angajează în activități economice, respectiv prestarea de către comisionarul S.C. .X. S.R.L. în beneficiul comitentului S.C. .X. S.R.L., a serviciilor prevăzute la punctul II, art. 1 al contractului. Conform acestui contract, SC .X. SRL deține calitatea de comisionar față de comitentul S.C. .X. S.R.L. începând cu data de 17.06.2009, data încheierii contractului de comision colaborare. Având în vedere acest fapt și ținând cont că documentele prezentate organelor de control de S.C. .X. S.R.L., ca fiind corespondența purtată pentru serviciile de comision, sunt datate anterior încheierii contractului de comision colaborare, rezultă că aceste fapte, documente au fost efectuate de SC .X. SRL în nume propriu, în relația directă de Utilizator pe care o avea cu S.C. .X. IFN SA și în concluzie nu pot fi invocate ca fiind efectuate de SC .X. SRL în cadrul contractului de comision colaborare, acest contract începând să producă efecte începând cu data de 17.06.2009, ulterior efectuării de către SC .X. SRL a acestor fapte.
- Analizând pe fond contractul de comision colaborare nr. .X./17.06.2009 prezentat, organele de inspecție fiscală analizând natura serviciilor pe care S.C. .X. SRL s-a angajat să le presteze în calitate de comisionar, iar pe de altă parte analizând documentele prezentate se constată lipsa oricărei dovezi, probe din care să rezulte efectuarea de către S.C. .X.

SRL a unor servicii de comision, în calitate de Comisionar. Se are în vedere faptul că însuși administratorul S.C. .X. S.R.L. a înscris în Nota explicativă din data de 24.06.2011 ca răspuns la întrebarea nr. 5 faptul că „așa cum rezultă din contractul nr. 2 acest comision reprezintă sumele achitate de S.C. .X. SRL societății de leasing până la data novației acestora lui S.C. .X. S.R.L.”, sumele înscrise în factura nr. .X./18.06.2009 emisă de către S.C. .X. SRL către S.C. .X. S.R.L. reprezintă în fapt refacturarea sumelor plătite de S.C. .X. SRL locatorului S.C. .X. IFN S.A. și nu „comision cesionare contracte leasing conf. Contract nr. 2/iunie 2009”, așa cum este înscris în factura.

Un alt aspect supus analizei de fond se referă la punctul V art. 6 al contractului „Obligațiile și drepturile comisionarului”, care în fapt reprezintă faptele pe care prestatorul este obligat să le realizeze și pentru care urma să primească în schimb comisionul convenit la art. 2 al contractului.

Din cele patru obligații prevăzute în contract, prima obligație convenită se referă la obligația comisionarului de a identifica clienți pentru îndeplinirea obiectului acestuia, iar așa cum s-a arătat anterior obiectul contractului constă în obligația prestatorului de a cesiona un nr. de 14 contracte de leasing, pe care la acea dată le avea încheiate în calitate de utilizator cu S.C. .X. IFN S.A.

Având în vedere obiectul contractului, sus amintit, și faptul că SC .X. S.R.L. nu avea niciun fel de calitate în cele 14 contracte ce urmau a fi cedate, rezultă lipsa de sens a acestei obligații, practic S.C. .X. S.R.L. neavând cum să caute clienți pentru S.C. .X. S.R.L., această societate neavând nici un fel de calitate în contractele ce urmau a fi cedate. A doua obligație prevăzută la art. 6 se referă la obligația prestatorului de a aduce la cunoștință beneficiarului persoanele cu care se va contracta.

Obligația prezentată mai sus nu are sens. Comisionarul S.C. .X. SRL și-a asumat obligația de a aduce la cunoștință și de a prezenta societății comitente S.C. .X. S.R.L., persoanele cu care se va contracta, scopul acestei obligații fiind îndeplinirea obiectului contractului, respectiv cedarea de către S.C. .X. SR, în calitate de utilizator, a unui număr de 14 contracte de leasing pe care le avea încheiate cu S.C. .X. IFN S.A.

În concluzie, față de cele arătate mai sus, S.C. .X. SRL nu avea pentru ce să îi identifice societății S.C. .X. S.R.L. persoane cu care se va contracta, aceasta neavând la acea dată niciun fel de calitate în contractele sus amintite.

Având în vedere cele constatate, organele de inspecție fiscală în conformitate cu prevederile art. 11 alin. 1, art. 21 alin. 4 lit. m, art. 19 alin.1, art. 129 din Legea nr. 571/2003, pct. 48 din H.G. 44/2004 și Decizia nr. 5/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nu au acordat dreptul de deducere pentru cheltuielile în sumă de .X. lei și TVA în sumă de .X. lei.

Astfel, urmare celor constatate, organele de inspecție fiscală au stabilit suplimentar TVA în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X.

lei, pentru care au calculat accesorii aferente TVA în sumă de .X. lei și aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei.

Întrucât, organele de inspecție fiscală au constatat, urmare verificărilor efectuate că sunt indicii privind săvârșirea de către reprezentantul legal al S.C. .X. S.R.L. a unor fapte ce pot întruni elementele constitutive ale infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzute și pedepsite de art. 290 Cod penal, art. 23 din Legea 656/2002 și art. 9 alin.1 lit. c din Legea nr. 241/2005, au înaintat Parchetului de pe lângă Tribunalul .X. procesul verbal nr. .X./30.06.2011, la baza căruia au stat constatările din Raportul de inspecție fiscală nr. F-DJ .X./29.06.2011.

În drept, art. 214 alin. (1) lit.a din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

"Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indicilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;"

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indicilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor bugetare constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr. DJ .X./29.06.2011 încheiat de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale a Finanțelor Publice .X., care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011, contestată și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Această interdependență constă în faptul că organele de inspecție fiscală, urmare verificărilor au constatat că în speță se ridică problema realității tranzacțiilor, respectiv neînregistrarea și nedeclararea, cu consecința sustragerii de la plata unor obligații fiscale, astfel că prin adresa nr..X./30.06.2011 organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției generale a finanțelor publice .X. au înaintat, Parchetului de pe lângă Tribunalul .X. procesul verbal nr..X./30.06.2011 încheiat la S.C. .X. S.R.L. ale cărui constatări se regăsesc în raportul de inspecție fiscală nr. F-DJ

.X./29.06.2011, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute de art. 9 alin. (1) lit. c din Legea nr. 241/2005, ale infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată prevăzută de art. 290 Cod Penal, ale infracțiunii prevăzute de Legea 656/2002, art. 23 precum și a altor infracțiuni prevăzute de legea penală.

Astfel, hotărâtoare în emiterea unei decizii de soluționare a contestației sunt cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză în condițiile în care, așa cum am arătat mai sus, în speță există suspiciuni de evaziune fiscală, or a nu lua în considerare aceste cercetări ar putea conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, cu toate consecințele care ar decurge din această situație.

Totodată, se reține că, potrivit doctrinei, acțiunea penală are întâietate față de acțiunea civilă deoarece, pe de o parte, cauza materială unică a celor 2 acțiuni este săvârșirea infracțiunii sau existența indicilor săvârșirii unei infracțiuni, iar, pe de altă parte, soluționarea acțiunii civile este condiționată de soluționarea acțiunii penale în privința existenței faptei.

Precizăm, de asemenea, că și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 449/26.10.2004, anexată la dosarul cauzei, prin care a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 183 alin. (1) lit.a din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, devenit art. 214 alin. (1) lit.a după renumerotare, s-a pronunțat în sensul că **“întâietatea rezolvării acțiunii penale este neîndoielnic justificată și consacrată ca atare și de prevederile art.19 alin.2, din Codul de Procedură penală, scopul suspendării constituindu-l tocmai verificarea existenței sau nu a infracțiunii cu privire la care instanță are unele indicii.”**

Cu același prilej, Decizia Curții Constituționale nr.72 din 28 mai 1996, anexată la dosarul cauzei, prin care aceasta a reținut că **“nu trebuie ignorate nici prevederile art.22 alin.1 din Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o și a vinovăției acesteia”**.

Deasemenea, prin Decizia nr.449/26.10.2004, Curtea Constituțională a constatat că, **“pentru indentitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ”**.

Totodată, se reține că prin Decizia nr.95/2011, Curtea Constituțională apreciază că “în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate

împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]"

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că prin Sesizarea Penală nr..X./30.06.2011, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X., înaintată Parchetului de pe lângă Tribunalul .X., organele de inspecție fiscală au constatat că în cazul S.C. .X. S.R.L. se ridică problema realității tranzacțiilor cu consecința sustragerii de la plata unor obligații fiscale și mai mult existența unor indicii privind savârșirea de către reprezentantul legal al societății a unor fapte ce pot întrunii elementele constitutive ale infracțiunilor de fals în înscrisuri sub semnătură privată, pedepsite de Codul Penal.

Având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că prioritatea de soluționare o au organele de urmărire penală, care se vor pronunța asupra caracterului infracțional al faptelor ce atrag plata la bugetul statului a obligațiilor datorate și constatate în virtutea faptei infracționale, potrivit principiului de drept *"penalul ține în loc civilul"*, consacrat prin art.19 alin.(2) din Codul de procedură penală, până la pronunțarea unei soluții definitive pe latură penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, fapt pentru care în temeiul art. 216 alin (4) din O.G. nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede: *"Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 214"*, se va suspenda soluționarea contestației pentru suma totală de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, accesorii aferente TVA în sumă de .X. lei, impozit pe profit în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu.”

Totodată, sunt aplicabile și prevederile pct.10.1 din OPANAF nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care statuează următoarele:

"10.1. Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și

irevocabilă a motivului care a determinat suspendarea. Aceasta trebuie dovedită de către organele fiscale sau de contestator printr-un înscris emis de organele abilitate. Soluția dată de organele de cercetare și urmărire penală trebuie însoțită de rezoluția motivată, atunci când suspendarea a fost pronunțată până la rezolvarea cauzei penale. Dacă solicitarea de reluare a procedurii de soluționare aparține împuternicitului contestatorului, altul decât cel care a formulat contestația, acesta trebuie să facă dovada calității de împuternicit, conform pct. 2.2 - 2.4 din prezentele instrucțiuni.”

3. Referitor la taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe dacă S.C. .X. S.R.L. beneficiază de exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrisă în facturile emise de S.C. .X.S.R.L. în luna august 2010, în condițiile în care la data emiterii facturilor furnizorul nu era înregistrat în scopuri de TVA.

În fapt, în luna august 2010, S.C. .X. S.R.L. și-a exercitat dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei înscrisă în facturile emise de S.C. .X.S.R.L.

În urma inspecției fiscale, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu poate beneficia de exercitarea dreptului de deducere a TVA înscrisă în facturile emise de S.C. .X.S.R.L. întrucât la data emiterii facturilor, respectiv luna august 2010, S.C. .X.S.R.L. nu era înregistrată în scopuri de TVA, încălcându-se astfel prevederile art. 146 alin.1 lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, art. 145 alin 2 lit.a din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în formă aplicabilă începând cu data de 28.07.2010, precizează:

„(2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 146 alin.(1) lit. a) din Legea 571/2003 privind Codul Fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare începând cu data de 28.07.2010:

„(1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său de către o persoană impozabilă, să dețină o factură emisă în conformitate cu prevederile art. 155;[...]”, iar potrivit pct. 46 alin.(1) din H.G. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare:

“Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv facturi transmise pe cale electronică în condițiile stabilite la pct. 73, care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal, cu excepția facturilor simplificate prevăzute la pct. 78. Facturile transmise prin poșta electronică sunt considerate facturi în original. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al documentului de justificare, beneficiarul va solicita emitentului un duplicat al facturii, pe care se va menționa că înlocuiește documentul inițial.”

Având în vedere prevederile legale citate mai sus, se reține că pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată datorată sau achitată aferentă bunurilor /serviciilor care i-au fost sau urmează să-i fie livrate/prestate, persoana impozabilă trebuie să dețină exemplarul original al facturii, care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin. (5) din Codul fiscal.

Astfel, la art. 155 alin (5) din Legea 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, se prevede:

„(5) Factura cuprinde în mod obligatoriu următoarele informații:

a) numărul de ordine, în baza uneia sau mai multor serii, care identifică factura în mod unic;

b) data emiterii facturii;

c) data la care au fost livrate bunurile/prestate serviciile sau data încasării unui avans, în măsura în care această dată diferă de data emiterii facturii;

d) denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală, ale persoanei impozabile care emite factura;

e) denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și

denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 153, ale reprezentantului fiscal;

f) denumirea/numele și adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor, precum și codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală ale beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă;

g) denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România și care și-a desemnat un reprezentant fiscal, precum și denumirea/numele, adresa și codul de înregistrare prevăzut la art. 153 ale reprezentantului fiscal;

h) denumirea și cantitatea bunurilor livrate, denumirea serviciilor prestate, precum și particularitățile prevăzute la art. 125¹ alin. (3) în definirea bunurilor, în cazul livrării intracomunitare de mijloace de transport noi;

i) baza de impozitare a bunurilor și serviciilor sau, după caz, avansurile facturate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar, exclusiv taxa, precum și rabaturile, remizele, risturnele și alte reduceri de preț;

j) indicarea cotei de taxă aplicate și a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;

k) în cazul în care nu se datorează taxa, trimiterea la dispozițiile aplicabile din prezentul titlu sau din Directiva 112 sau orice altă mențiune din care să rezulte că livrarea de bunuri sau prestarea de servicii face obiectul unei scutiri sau a procedurii de taxare inversă;

l) în cazul în care se aplică regimul special pentru agențiile de turism, trimiterea la art. 152¹, la art. 306 din Directiva 112 sau orice altă referință care să indice faptul că a fost aplicat regimul special;

m) dacă se aplică unul dintre regimurile speciale pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție și antichități, trimiterea la art. 152², la art. 313, 326 ori 333 din Directiva 112 sau orice altă referință care să indice faptul că a fost aplicat unul dintre regimurile respective;

n) o referire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi sau documente pentru aceeași operațiune.”

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că factura trebuie să cuprindă în mod obligatoriu informațiile prevăzute de art. 155, respectiv și codul de înregistrare în scopuri de TVA a persoanei impozabile care emite factura.

Prin urmare, taxa pe valoarea adăugată nu poate fi dedusă în cazul în care documentele justificative nu conțin sau nu furnizează toate informațiile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare la data efectuării operațiunilor pentru care se exercită dreptul de deducere a TVA.

Din analiza documentelor anexate la dosarul cauzei, respectiv a Raportului de inspecție fiscală nr. DJ .X./29.06.2011, se reține că în luna

august 2010, S.C. .X. S.R.L. și-a exercitat dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei înscrisă în facturile emise de S.C. .X.SRL. În urma inspecției fiscale organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a încălcat prevederile art. 146 alin. 1 lit. a din Legea 571/2003 și și-a exercitat în mod eronat dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei întrucât la data emiterii facturilor, respectiv luna august 2010, S.C. .X.SRL nu era înregistrată în scopuri de TVA așa cum rezultă din adresa nr. .X./26.01.2011 emisă către Garda Financiară Secția .X. respectiv că „în perioada 01.11.2009-31.08.2010 S.C. .X.SRL nu a fost înregistrată în vectorul fiscal ca plătitoare de T.V.A. iar începând cu data de 01.09.2010 societatea era înregistrată ca plătitoare de TVA”.

Mai mult, din analiza adresei nr. .X./26.01.2011 a D.G.F.P. .X., A.F.P. .X. transmisă la solicitarea Gărzii Financiare .X., se reține că S.C. .X.SRL „în perioada 01.11.2009-04.08.2010 figurează ca având activitatea suspendată de la ORC .X.” astfel că se reține faptul că la momentul emiterii facturilor către S.C. .X. S.R.L., respectiv în luna august 2010, S.C. .X.SRL avea activitatea suspendată.

Prin urmare, se reține că la data emiterii facturilor, respectiv în luna august 2010, furnizorul S.C. .X.SRL nu era înregistrat în scopuri de TVA astfel că în mod legal organele de inspecție fiscală nu au acordat societății dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei.

Având în vedere cele precizate mai sus, documentele anexate la dosarul cauzei, precum și prevederile legale în vigoare în perioada verificată, în speță se va face aplicațiunea art. 216 alin. (1) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare care precizează: *”Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă”*, coroborat cu pct. 11.1 lit.a din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căruia :

”11.1 Contestația poate fi respinsă ca :

a) neîntemeiată, în situația în care argumentele de fapt și de drept prezentate în susținerea contestației nu sunt de natură să modifice cele dispuse de actul administrativ fiscal atacat.”

Prin urmare, se va respinge ca neîntemeiată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Decizia de impunere F-DJ nr. .X./29.06.2011 emisă de D.G.F.P. .X. pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

În ceea ce privește argumentul constestatarei potrivit căruia în mod eronat organele de inspecție fiscală nu au acordat dreptul de deducere a TVA întrucât a fost încheiat contract cu S.C. .X.SRL iar prețul de achiziție a fost achitat integral și s-a regăsit în facturile emise de furnizori, acesta nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a contestației întrucât în speță organele de inspecție fiscală au anulat dreptul de deducere a TVA pe motiv

că facturile nu sunt completate cu codul de înregistrare în scopuri de TVA a furnizorului, respectiv că furnizorul nu este înregistrat în scopuri de TVA și nu că între cele două societăți nu s-ar fi încheiat contracte sau nu s-au efectuat plăți. De asemenea, nu poate fi reținut în soluționarea favorabilă a cauzei nici argumentul societății potrivit căruia „nu era de datoria contestatarii să verifice în ce măsură S.C. .X.SRL era sau nu platitoare de TVA” întrucât beneficiarul/cumpărătorul, respectiv persoana impozabilă care primește factura și acceptă înregistrarea ei în evidența contabilă și fiscală ca document justificativ valabil nu poate fi făcut răspunzător de faptele furnizorului/prestatorului, însă este răspunzător de primirea și înregistrarea contabilă și fiscală a unor documente întocmite necorespunzător, incomplete care nu sunt în conformitate cu prevederile legale în vigoare, cunoașterea, aplicarea și respectarea actelor normative fiind obligatorie în egală măsură atât pentru furnizori, cât și pentru beneficiar, acesta din urmă având obligația să solicite documente legal aprobate și să verifice bunul achiziționat, precum și modul de completare a documentelor în care s-a consemnat livrarea acestuia, pentru a beneficia de deductibilitatea TVA aferentă achiziției.

4. Referitor la suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației în condițiile în care societatea nu aduce nicio motivație în susținerea acestui capăt de cerere.

În fapt, în urma verificărilor, organele de inspecție fiscală au stabilit ca fiind nedeductibile la calculul profitului impozabil și implicit al impozitului pe profit, cheltuielile înregistrate în contabilitate care nu au la bază documente justificative, mijloace fixe amortizabile care nu au fost trecute pe cheltuieli treptat, pe măsura amortizării, cheltuieli cu serviciile de management și consultanță pentru care societatea nu a justificat necesitatea prestării acestora, perisabilități peste limitele stabilite, astfel că au calculat în sarcina S.C. .X. S.R.L. impozit pe profit suplimentar în sumă de .X. lei.

De asemenea, organele de inspecție fiscală nu au acordat societății dreptul de deducere a TVA în sumă de .X. lei reprezentând TVA aferentă achiziției unui autoturism, TVA aferentă perisabilităților și TVA aferentă livrărilor intracomunitare de bunuri pentru care S.C. .X. S.R.L. nu a prezentat un cod de înregistrare în scop de TVA valabil.

Contestatară se îndreaptă cu contestația și împotriva sumei de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei, stabilite suplimentar de către organele de inspecție fiscală, **fără însă a motiva contestația pentru acest capăt de**

cerere, respectiv fără a prezenta argumente de fapt și de drept cu privire la suma menționată mai sus.

În drept, art.206 lit.c) și lit.d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precizează:

“(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde: [...]

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;”

coroborat cu pct.11.1 lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

“Contestația poate fi respinsă ca:

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”.

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Se reține că în ceea ce privește suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei, societatea nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa.

De asemenea, se reține că, potrivit doctrinei, încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „*actor incumbit probatio*”, principiul fiind consfințit de art.1169 din Codul Civil, potrivit căruia „*cel ce face o propunere înaintea judecății trebuie să o dovedească*”.

Astfel, având în vedere cele reținute de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului.**

Se reține, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr.3250/2010 în dosarul nr.935/57/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că "motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedeținerea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată."

Prin urmare, având în vedere cele de mai sus, precum și faptul că societatea, deși se îndreaptă cu contestația și împotriva sumei totale de **.X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei**, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, în temeiul art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care prevede:

"(1) Prin decizie contestația va putea fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă."

coroborat cu pct.11.1 lit.b) din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, citat mai sus, **se va respinge ca nemotivată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L.** împotriva Deciziei de impunere nr.F-DJ .X./29.06.2011 emisă de organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției generale a finanțelor publice a județului .X. în baza Raportului de inspecție fiscală nr.F-DJ .X./29.06.2011 **în ceea ce privește suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei**, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarii cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a înțeles să conteste această sumă, conform prevederilor pct.2.5. din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează „**organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatorului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv**".

5. Referitor la suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente taxei pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, se reține că stabilirea în sarcina

contestatarei de majorări și penalități de întârziere aferente debitelor stabilite suplimentar de plată reprezintă măsură accesorie în raport cu debitul.

Având în vedere că la punctul 3 din prezenta decizie s-a respins ca neîntemeiată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere F-DJ .X./29.06.2011 în ceea ce privește TVA în sumă de .X. lei iar la punctul 4 din prezenta decizie s-a respins ca nemotivată contestația formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere nr.F-DJ .X./29.06.2011 în ceea ce privește suma totală de .X. reprezentând TVA în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei, S.C. .X. S.R.L. datorează și accesoriile aferente TVA și impozitului pe profit în sumă totală de .X. lei conform principiului de drept „accesorium sequitur principale”, potrivit căruia accesoriul urmează principalul, drept pentru care contestația va fi respinsă ca neîntemeiată și nemotivată pentru acest capăt de cerere.

Se reține, totodată, că S.C. .X. S.R.L. nu aduce argumente referitoare la modul de calcul al accesoriilor aferente TVA și impozitului pe profit, în ceea ce privește perioada de calcul și cota aplicată.

Pentru considerentele arătate, în temeiul prevederilor legale invocate în conținutul deciziei, precum și în baza art. 214 alin. (1) lit. a, art.216 alin. (1), alin (2) și alin (4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare coroborat cu pct.10.1 și pct.11.1 lit.a) și lit.b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 2137/2011 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Admiterea contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. pentru T.V.A. în sumă de .X. lei și anularea parțială a Deciziei de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. pentru această sumă.

2. Suspendarea soluționării contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. din .X. împotriva Deciziei de impunere nr. F-DJ .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. pentru suma totală de .X. lei reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei, accesorii aferente în sumă de .X. lei, impozit pe profit în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei, procedura administrativă urmând a fi reluată la încetarea cu caracter definitiv a motivului care a

determinat suspendarea, în condițiile legii, conform celor reținute în prezenta decizie.

Transmiterea dosarului cauzei organului de inspecție fiscală urmând ca la încetarea motivului care a determinat suspendarea să fie înaintat organului competent conform legii, pentru soluționarea cauzei în funcție de soluția adoptată pe latură penală.

3. Respingerea ca neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere F-DJ nr. .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. pentru taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei.

4. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere F-DJ nr. .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. în ceea ce privește suma totală de .X. lei, reprezentând taxă pe valoarea adăugată în sumă de .X. lei și impozit pe profit în sumă de .X. lei.

5. Respingerea ca nemotivată și neîntemeiată a contestației formulată de S.C. .X. S.R.L. împotriva Deciziei de impunere F-DJ nr. .X./29.06.2011 emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice .X. în ceea ce privește suma de .X. lei reprezentând accesorii aferente TVA în sumă de .X. lei și accesorii aferente impozitului pe profit în sumă de .X. lei.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X. sau Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL
X